

IU-formenn,

Vedlagt her følger et første-utkast til materiale som ble laget til bruk for beredskapsdiskusjonen i laga (som sto på planen først i fjor høst, så i vinter - og som nå er ytterligere utsatt).

Når dette møtet i laga skal holdes vil vi utarbeide nytt materiale - og det vil sikkert bli bedre ut fra nye erfaringer til da.

Vi sneder dette til dere til bruk i deres eget arbeid. Vi tror det i alle fall kan gi noen ideer å tygge på.

Hilsen M.

Oslo, jan. -82

1.
Kamerater. Vi bringer her en artikkel du helt sikkert har interesse for å lese. Den er egentlig "tatt opp" i interjuvs form, men vi har valgt å forvanske den til artikkelform for å dekke til opphavsmannen/mennene. Som dere skjønner av innholdet, stammer sakene fra et annet land, og vi tar på oss ansvaret for den middelmådige oversettelsen. Sjøl om altså erfaringene er gjort av kamerater i det store utlandet, inneholder de mye vi tror har almen interesse. Varsågod:

VÆR FORBEREDT PÅ KRIG

" Dere spør meg om vi viste det ville gå mot krig. Dere spør meg om vi hadde forberedt oss på det. Og dere spør om vi har tatt opp kampen. Det siste behøver jeg vel ikke å svare på etter det dere har fått se idag. Jeg skal forsøke å fortelle så kort og presist som mulig om forhistoria til den situasjonen vi har nå. Selv om vårt parti er noe eldre, startet det for alvor med studier av Maos skrifter om folkekrig for en 5 -6 år siden. Vi skjønte da at det var den sansynlige veien for landet vårt å gå. Dette ble kraftig forsterket gjennom diskusjonen om 3.de verden teorien noe seinere. Så en kan si at vi alt for 5 - 6 år siden ante at det gikk mot krig, og begynte fra samme tid å gjøre noe arbeid for å forberede oss. Jeg skjønner at dere ønsker å høre hva vi gjorde mest mulig konkret, men la meg først dra ett par innledende saker. Den første politiske kampen i partiet vårt om dette gikk på motsigelsen legalt/ilegalt. Linja som seira sa at vi skulle ha et parti med et flertall av medlemmene som hemmelige, dvs som ilegale og ukjente for samfunnet. Nå er det lett å slå fast at dette i realiteten var et spørsmål om "vinn eller forsvinn". Dernest søkte vi lærdom hos klassefienden og imperialistene. De bruker voldsomme summer

2.

årlig på krigsforberedende tiltak, til ½ militære, oppretting av lagre, mer eller mindre avanserte varslingsanlegg og i noe grad beskyttelsestiltak for sivilbefolkninga. Dette gjør de fordi deres egen historie har lært dem at det er lønnsomt. Mer enn det, det er faktisk eneste alternativ hvis en ikke bare har tenkt å legge seg ned å vente på slutten. Vi tenkte at hvis det gjelder for et land, da gjelder det i enda større grad for oss. Vi resonerte sånn : for det første må vi unngå å bli fysisk utryddet av fienden når han kommer, for det andre må vi være i stand til å gi igjenn med en gang. Svaret på det første er prinsippet om et illegalt parti, noe jeg forstår dere er enige i. Svaret på det andre er å ha klart et aparat, en organisasjon som nettopp er innretta på å fungere underen okupasjon. Et aparat opp til og inklusive en militær organisasjon. Vi ønska ikke å komme i samme stilling som flere land i f.eks. Latin-Amerika, hvor alt for mange er drept, sitter i fengsel eller frister en relativt unyttig tilværelse som flyktninger. Derfor tok vi alvorlig på våre egne beredskapstiltak. Og tro meg, det er ikke det samme for motstandskrigen om dette arbeidet gjøres på forhånd, eller om det fulstendig må bygges opp under krigen. Se på våre erfaringer. Vi er nå istand til å yte en viss militær motstand. Det hadde vært umulig om vi ikke på forhånd hadde trimma etaparat som kunne skafef forsyninger til de som sloss, eterretninger til de som leder kampen, og som kunne bringe folk som ville sloss ut til fronten. Og sjølsagt,- det er jo en betingelse for enhver krigføring,- folk med noe militær erfaring. Jeg ber dere sette dere i vår situasjon: her kan vi risikere å bli skutt for å gå ut på gata etter kl. 20, eller for å bli gripi med skrivemaskin hjemme. Er det ikke lettere å foreta mye av det forberedende organisatoriske arbeidet under de relativt fredelige forholda som hersker f.eks. i Vest Europa ? Svaret gir seg sjøl."

Så langt den utenlandske kameraten. Hele interjувmaterialiet er ganske omfattende. Vi har derfor konsentrert en del. Neste avsnitt er en ganske lang utredning om motstandskrigen. Noe (i vårt resyme) følger nedenfor, noe kan kanskje kjøres en annen gang, men det meste kan leses ord for ord hos Mao. Ikke sånn å forstå at den utenlandske kameraten var dogmatisk,- vi synes tvert i mot at de var flinke til å tillempe etter sine forhold -, men de la stor vekt på studie av Mao, særlig militære skrifter.

"Dere spør om våre erfaringer med krigen så langt, og om vårt mål. La meg først advare mot å adaptere erfaringer mekanisk. Se det sånn : Du kan ta verdens beste kart og gå ut i naturen. Er du en god observatør vil du finne feil ved kartet. Men ingen er vel av den grunn så dum at han unlater å ta med seg kart ? Vår fiende er mektig, men har likevel begrensede resurser. Han holder byene og de viktigste tettstedene, så som kommunikasjonsknutepunkter og industrianlegg. Han har enkelte garnisoner på andre strategiske steder, og forøvrig mer eller mindre patruljevirkosomhet. Vi på vår side har vår viktigste resurs i byene. Det er arbeiderklassen og andre progressive. Problemet for oss er at vi umulig kan manøvrere militært i byene. Til det er sjølsagt forholdene for gjennomsluktige. Vi må derfor grupere på landsbygda, og rette angrep derfra mot de tettsteder og byer fienden holder. Som dere skjønner er vi bare i begynnelsen av denne prosessen. Foreløpig har vi bare styrke til å rette begrensede angrep, men etter som vi styrker oss og fienden blir svekka vil vi kunne møte ham i større konfrontasjoner. Så sjøl om vi stadig står langt fra målet - som er å kaste fienden helt ut - har vi oppnådd mye som ikke ville vært mulig om vi ikke hadde lagt så stor vekt på forberedelsene. Dere spør om ikke gjør noe i byene. Det er naivt. Vi mener sjøl vi gjør en hel del. For det første kan vi ikke føre krig fra landsbygda om vi ikke får folk og

4.
forsyninger fra byene. For det andre har vi en stor oppgave i å opplyse befolkninga om hva som virkelig skjer, og det skjær gjør vi i hovedsak gjennom skriftlig propaganda i byene. Vi disponerer noe radiomatriel, men trykksaker er det typiske. For det tredje har fienden kontroll med industri og kontorer i byene som er av stor betydning for krigføringa, og det er ikke utenkelig at den kan bli ramna av sabotasje. Dette arbeidet er tungt nå, og jeg tør ikke tenke på åssen det ville vært om vi ikke hadde bygd opp et illegalt partiapararat før okupasjonen."

OM BASER

Så langt om det. Til slutt bringer vi et redigert avsnitt om mer spesielle problemer de har hatt/har.

" takket være studiene av Mao, hadde vi lakt ned et ikke så lite arbeid i å forberede baseområder. når jeg sier forberede baseområder, så ikke tenk i retning av seks nedgravde gunner på ei hytte. det er for snevert. jeg har ikke noe imot hverken nedgravde gunner eller for den sakens skyld nøkler til medisinalagre, men det er ikke det det dreier seg om når jeg snakker om baseområder. det jeg mener er at våre kamerater, som i hovedsak sjøl var fra byene, hadde brukt mye krefter på å finne geografiske lokaliteter på landet som var egna til å huse ledelsen og til å grupere militært. den basen dere sjøl befinner dere i nå kan tjene som eks. på hva jeg mener, - sjølsakt har vi fler, og dere unskylder sikkert at vi holder det for oss sjøl. her har vi et område som er så stort at mange folk kan forflytte seg innafor det for å unngå oppmerksomhet. det ligger i tett vegetasjon - det gir brukbart utgangspunkt for kamuflasje. deres egne såre bein viser at det ligger utafor alfarvei. helt bevist har vi oppsøkt steder vi viste fienden ville oppfatte som strategisk uinteressante, samtidig som det er fysisk mulig for oss å

5.

holde regelmessig kontakt med sentrale byer herfra. poenget vårt er at enbase ikke er et tilfluktsted men et arbeidssted. dere har sett flere hus her. noen sto da vi kom, andre har vi reist sjøl med "velvillig bistand på materialektoren fra en av landets ledende husleverandører". vi har gjort mye for å gi kameratene best mulige arbeidsforhold, alikevel vil vi heller oppgi stedet enn å la det bli en slagmark. det er derfor vi har alternative steder, og det er derfor vi legger like stor vekt på fluktveier som på forsyninger. i prinsippet har alle våre tidligere provinsledelser nå fortrukket til denne typen områder. derfra leder de kampen politisk og militært i sitt distrikt, i tråd med direktiver fra "sentral basen".

KONKRETE LÆRDOMMER

"Dere maser stadig om konkrete problemer. Jeg synes sjøl jeg har vært ganske konkret, og dere må ikke tro annet enn at jeg kan snakke i dager om de problemene vi har og har hatt. Problemer er det nok av. Men jeg kan referer for dere noen av de problemstillingene vi jobba mest med i årene før krigen. Noe er er sjølsakt farga av hva vi har lært underveis.

- et partiapararat som kan virke i et okupert område. Betydninga av dette har jeg allerede poengtert. Hos oss var det sånn, at en i samme celle kunne ha både hemmelige medlemmer og la oss si en fagforeningstillitsmann med partioppgaver. Det er klart at sånne åpent "belasta" kamerater måtte forsvinne. For at ikke partiets apararat skulle dette sammen, måtte alle nivåer hos oss ha et erstatningsopplegg pararat. Dvs at cellastyrer til denne faglige kaderen måtte ha klart for seg hvem som skulle tre i hans sted i ledelsen for cella. Sånn gjorde vi det hele veien.
- folk med militære kunnskaper. Fordi det både var ulovlig (kunne vært grunnlag for å få partiet forbudt), og reursmessig utenkelig, kunne vi ikke bygge opp noe som likna en

b. hær. Men herrene hjalp oss med det. Her hadde vi systemet med obligatorisk forsvar, (nogenlunde tilsvarende vår verneplikt, red. ~~xxa.~~) så forsvaret sente til og med noen kamerater på ofisers-skoler ! Hos dere er det verve-hær som i USA, så det er kanskje vanskelig å forstå. (! ?) Som supplerende metoder brukte vi det frivillige forsvaret (antagelig noe i nærheten av vårt HV, red.a.), som ga en god del militærkunnskap, og idretslig skyting, som i hvert fall gjør deg vant til våpen. Dette var alt sammen legale og aktverdige metoder som passa her, andre land ikke.

- en sivil forsyningsorganisasjon. Her hos oss hvor det nå er krig, er det lett å se behovet for denne. Sånn var det ikke under mer fredlige forhold, og jeg er litt stolt av at vi tok dette alvorlig allerede flere år før krigen. En hær skal sloss, og den trenger mat, klær, feltutstyr som sekker, soveposer, spader, verktøy, sysaker, kokekar osv, medisiner og forbindingsutstyr, våpen og amunisjon. Alt dette skal skaffes til veie kontinuerlig, og det skal skaffes transport. Etter å ha prøvd det en stund, kan jeg love dere at det er en helvetes oppgave. Jeg tror jeg kan si med hånden på hjertet at hver celle i partiet har vært involvert i denne kabalen på en eller annen måte. Det er ikke alle som er klar over det i utgangspunktet, fordi tanken vil være fremmed, men praktisk talt alle kan gi sine bidrag ved å engasjere seg samvittighetsfullt. Det er i hvert fall vår erfaring.

- folk med spesielle kunnskaper. Som dere veit, ligger det almene kunnskapsnivået hos folk her i landet langt tilbake i forhold til hva vi kunne ønsket. (Han flirer - tidligere fortalte han at han sjøl ikke lærte å lese før han var 18) Det har derfor vært en viktig oppgave for oss å holde oversikt over hvor vi har folk med høyt kunnskapsnivå på spesielle felter. Jeg kan nevne sanitet, Førstehjelp - ta hånd om sjokk, stoppe

7.
blødning o.l. - det er ikke det jeg mener. Det skal alle kunne. Jeg mener folk som kan fungere som "lege" for en militær avdeling. De må bl.a. kunne enklere kirurgi, for å ta det, la oss kalle det avansert sanitet. Hadde jeg vist det jeg veit nå for 5 år siden, skulle vi ~~skaffet~~ kjøpt flere sårne ! Eller ta folk med grundig kjennskap til radio/elektronikk/mekanikk. De er gull verdt, og det er ikke uten misunnelse vi ser på land med kunnskapsnivå som deres.

- etterretning. Ingen, heller ikke vi, kan føre krig med framgang uten. Som dere helt sikkert forstår, kan jeg ikke gi dere noe konkret informasjon på dette området. Det kunne lett bli

for dyrt for oss. Men jeg kan si at virkeligheten på dette området ikke har vært så mye anderledes enn vi kunne lese oss til på forhånd. Det er noen områder som alltid er interessante, og som alle i bransjen veit er det. Hvis jeg nevner politihovedkvarter, militære komandoplasser, ofiserskneiper, hovedpostkontor, viktige telefonsentraler, jernbanestasjoner, flyplasser, enkelte veikryss og du legger til noen offentlige kontorer, da har ^{vi} vel fått med det meste av det som er objekter i spionromaner. Og det er stort sett det det dreier seg om.

- boliger. Som dere har konstantert ved selvsyn, er de fleste folk her fattige. Folka våre disponerer derfor heller ikke mange hytter og hus, eller for den saks skyld store leiligheter. Og det har vært et stort savn for oss. På et tidlig tidspunkt gav vi ordre om at flest mulig boliger måtte holdes "reine", dvs ikke brukes til partivirkosomhet. Grunnen var naturligvis at vi ville ha disse til bruk etter okupasjonen. Illegal organisering og forflytting av folk i en viss målestok krever mange boliger, og ganske spesielt har vi savna flere brukbare boliger på landsbygda.

Tilslutt har jeg lyst til å svare dere på noe dere spurte om tidligere, om åssen omlegginga av partiorganisasjonen fra legalt til ilegal gikk. På forhånd hadde vi lakt vekt på å løse spørsmål :

OM BARNA

for det første, hva skulle vi gjøre med mindreårige barn av foreldre som var utsatt eller måtte forsvinne ? Målet var å finne en tross alt best mulig løsning for barna. Fordi dette samtidig var nøkkelen til at foreldrene kunne konsentrere seg om det de var esla til. Vi fant, ikke overraskende, at i det store flertallet av tilfellene var øvrige slektninger løsninga. Vi kan nå konstantere at hos oss er den vanligste løsninga besteforeldrene, - og jeg har til gode å se de besteforeldrene som avslår når alvoret er klargjort for dem.

En annen ofte forekommende variant, f.eks. hvis besteforeldrene er svært gamle eller ikke ~~er~~ fins, er at barna går til en voksen søster eller bror med egne barn. Det ville være tullete å si at dette har gått uten problemer, men etter vår erfaring er dette tross alt det beste. Andre varianter som har vært diskutert, men som skjeldnere har fungert, er at en kamerat påtar seg rollen som foreldre. En sånn løsning betinger i tillegg til andre problemer et vanntett svar på hvorfor er unga havna der ?

Vi har erfart at det av og til kan være nødvendig å spe på økonomien til fosterforeldrene, og innen rimelige grenser har "nettet" greid det. Ellers har det største problemet vært faren for at barna skal brukes som press mot foreldrene, for å tvinge dem fram ~~med~~ e.l. Etter vår erfaring er de viktigste tiltaka mot dette at unga ikke veit noe om hvor foreldrene er eller annet (for fienden) interessant, sånn at fienden lærer at det ikke er noe å få ut av unga. For fienden er problemet at han

9. oftest ikke veit om foreldra er i live, eller åssen han kan få gitt beskjed til dem om at han har tatt pant i unga. Han har derfor i liten grad benyttet dette.

GAMLE KADRE - NYE ROLLER

For det andre, åssen skulle rolleene fordeles i cellene når teppet gikk opp for krigens skuespill? For en hver pris måtte en ungå at dette ble tatt på sparket. Det var derfor nødvendig å tildele roller i god tid, og oppnå stor grad av enighet om dem. Tre behov måtte tilgodesees: Partiapparatet skulle holdes i gang av folk som kunne ferdes fritt, den væpna motstanden krevde sine folk, og dessuten var mange mobiliseringsoppsatt i ^{det} obligatoriske forsvaret (vernepliktige, red.a.). For å oppnå en tilfredstillende løsning hadde en satt opp som tomelfingerregel for cellene at 1/3 skulle tildeles hver sektor. På denne måten var det mulig for overordna organ å beregne hva en disponerte til ulike gjøremål, og å gjøre beviste endringer. Med unntak av dem som på forhånd på legalt vis hadde søkt seg over i lokalforsvaret, ønsket en at de innrullerte skulle møte til tjeneste. Dette fordi det var viktig å hå folk der en stor del av den våpenføre befolkninga befant seg, og fordi en ikke ønska at fientlige krefter beskylte patriotene for å være desertører. Det gir seg selv at en sånn normalfordeling med 1/3 på hver sektor ikke kunne finne sted innafor hver celle, f.eks. kunne det være rene kvinneceller uten rulleførte i det hele tatt. Men som utgangspunkt for cellenes selvransakelse fungerte det. Problemet lå i cellenes evne til å foreta en nøktern vurdering av hvert medlems rolle, og i viljen til å justere folks liv for å tilsvare en rolle",

for det tredje, hvilke teser skulle legges til grunn for omgruppering av ledelsen, og åssen hovedregel skulle vi ha for inbyrdes prioritering ~~av~~ mellom militære og sivile sektor ? det siste først. skal du ha det minste håp om å gjøre gjeldene i en krig, så må du gi den militære sektor topp prioritet. det gjaldt for deltagerene i annen verdenskrig, og det gjelder enda mer for oss. i vårt partis historie har vi aldri hatt noen oppgave som kommer i nærheten av den nåværende med hensyn på viktighet og vanskelighet. og nøkkelen til seier, men også til nederlag, er krigføringa. derfor blir alle andre oppgaver underordna dette, og vi tar stilling til andre oppgaver ut fra spørsmålet : styrker eller ^{svekker det} ~~det~~ vår krigføring. og for å slå det fast, etter at partiet hadde diskutert dette grundig, har vi slippi å dra på surrebukker som hadde lure ideer om hva som var like viktig. derfor har vi vært nogenlunde i stand til å møte fienden forberedt.

spørsmålet om omgruppering av ledelsen springer ut av vårt syn på åssen krigføringa måtte prioriteres. alle ledende nivåer i vårt parti har i flere år kjørt med et klart opplegg for hvem som skulle gjøre hva når krigen kom. de hadde klart ned til siste utvalgsmedlem hvem som skulle forbli på stedet, og ~~no~~ som skulle fortrekke til baseområdet. dette har langt fra gått smertefritt, men hva om det ikke var forberedt ? det hadde blitt pyton. poenget er at vi ~~har~~ raskt fikk etablert politiske og militære ledelser sammensatt av de mest ~~kjendte~~ politisk ledende fra f.eks. provinsledelsen og de kameratene som var best skolert i ~~vi~~ krigføring ~~og~~ i vedkommende provins' baseområde. i tillegg naturligvis en fortsatt ledelse ~~xxxxxxx~~ på stedet av illegale folk til å holde grepet om net i , la oss si , den byen provinsledelsen tidliggere hold til i. målet var altså ikke å "overgi" byene, men å flytte sentralismen til baseområde, slutter vår venn.

11. Til leseren: Vi har gjort vårt beste for å forvanske deler av ~~xxxxxx~~ det originale interjuvet for at det skal være vanskelig for "internasjonale spanere" å feste opprinnelsen til tid og sted. Det har sjølsakt gått i noe grad utover din mulighet til å bruke det^V som en oppsumert erfaring direkte . Til tross for dette er det vår mening at det er mye av almen interesse å hente, hvis du sjøl bruker nøtta. RED.